

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa lacrimas Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

*Quid maxime
timendum.*

per amorem, qui erga nos flagrat in sua Majestate. Quæ verò nascuntur è bonis desideriis, Christum gerunt in ulnis. Quilibet ergo diligenter consideret, quid placeat ei, quidve displiceat, ut videat, an partem habeat in lacrimis Domini, plenis amore ac pietate. Quod enim Christianus possit ac debeat maxime timere, est facilitas & incuria, quâ sinunt homines affici se rebus indignis amore animæ, tantum propter Deum, & æterna bona creatæ. Inde fit, ut ordinariè vivant securi in suis peccatis, & negligentes purgandi suam conscientiam, quasi nihil haberent lacrimis dignum, aut nulla mors foret, ratioque Deo reddenda: credantque tunc se felicem egisse diem, quando perfecerint desideria sua terrena. At verò, si bene perpendant suos affectus, quibus circumferri se sinunt; ac tempus, quod impendunt mundo, & voluptatibus corporis, vanitati & oblectationi rerum, quibus anima perditur: invenient magnam causam cogitandi, ne fortè Christum in vanum pro ipsis effuderit lacrimas; & quòd ipsimet olim in vanum sint ploraturi, quando lacrimæ suæ in æternum nihil proderunt amplius.

VIII. O quanto melius agit servus DEI, qui ignotus mundo, reputatur indignus falsis ejus deliciis, dum associat se lacrimis Christi, gaudet spiritualibus fructibus, quos illæ producunt, quosque nobis merentur in æternitate metendos! quanto felicior est is, qui sua peccata agnoscens, jungitur sensui Christi, lacrimas fundentis pro illis, & veniam dantis per ipsas! quanto sapientior est, quicumque se recolligens rationem vitæ suæ exigit à seipso, & emendat errores, agendo curam animæ suæ, & capiendo fructum suæ collectionis; ut Deo totum se dedat, & vicissim recipiatur ab eo, suo quisque modo, in familiarem ac dulcem communicationem amoris: quæ digni non sunt, qui diligunt res mundi, quàmque illi soli noverunt, qui sciunt amorosè flere cum JESU, ut suavissimam ab ejus misericordia consolationem accipiant.

E X E R C I T I U M

Circa lacrimas Christi.

I.

O Mi bone JESU! amor animæ meæ, quales sunt hæ lacrimæ, quas effundis in primo aditu mundi! O summa consolatio, & hilaritas

*Christus
inter alio-
rum gaudia
solus plorat.*

& hilaritas omnium mœrentium, cur totus diffluis in lacrimas ipso die, quo ingrederis terram pauperum peccatorum, & venis, ut afferas eis solatium? Angeli canunt jucundos hymnos, & gaudium annunciant Pastoribus, quòd tu sis natus; & jubent homines lætari, quòd sit eis natus Salvator, qui es tu, unicum bonum meum; & tu solus, bone JESU, inter hæc festa cæli ac terræ fundis lacrimas? Benedictus es tu, Domine mi, qui venis ad eòdè plenus desiderii nos salvandi & redimendi à nostris peccatis, ut neque per unam horam velis intermittere officium Redemptoris; & quod nondum agis patièdo & morièdo, facis ea deplorando tanquam propria. Non vis, ô sincere amice animæ meæ, omittere, quin aperias in omni re viam ad nostra remedia. Et quia scis multos fore, qui lacrimis spiritualiter lavent tibi pedes, ex dolore de suis peccatis, ut fecit Magdalena; vis tu esse primus, qui lacrimis perfundas pectus tui Patris, idèmq; nobis emollias, & sanctifices lacrimas nostras, ut mereantur admitti, & consequi veniam: & propterea sub ingressum mundi incipis Patri æterno satisfacere per lacrimas, quod es postea factururus per sanguinem.

II. O Amor animæ meæ, quid tibi dabo pro tanto ac tali amore, quem erga me geris? Tu, mi bone JESU, non es, ut alii infantes, quamvis eis te similem exhibeas, & primam vocem similem omnibus emittas plorans. Sed illi, cum habeant causam plorandi, exilium, quod inchoant; peccatum, quod afferunt; pericula & arumnas, quibus obijciuntur; miseras corporis, & animæ, quas patiuntur statim ab initio, tamen eas non intelligunt, naturâ faciente, quod ipsi deberent, si nôssent: sed tu, Divine & æterne Domine, meum summum bonum, & lux animæ meæ, bene intelligis, quod facis; & non fles, propter quæ deberent alii parvuli; sed æternâ tuâ sapientiâ vides peccata hominum, injurias tui Patris æterni, interitum animarum, quæ sunt in mundo, quem ingrederis; miseras & necessitates internas & incognitas hominibus; errores, in quibus versamur cæci; delectationes, quas capimus in peccatis, propter quæ damnamur; oblivionem tuæ legis, & æternorum bonorum; odium cælestium, amorem terrenorum, qui regnat in mundo; deceptionem, in qua contenti degunt alienati ac separati

*Causa lacrimarum
Christi.*

G

à te;

à te; dominium peccati ac diaboli in animas; periculum damnationis æternæ, in quo mundus degit sine cura; iram tui Patris æterni justissimam contra homines; & quàm sit impossibile humana infirmitati, mederi tantis malis sine te, & sine amore, quem venis monstrare in terra.

*Lacrima
Christi sunt
nobis causa
lacrime.*

III. Et propterea, ô vita animæ meæ, cum te vides venisse in mundum tam perditum, vis ut gaudeat cælum, quia brevi replendum hominibus; vis ut gaudeant homines, quia jam habent unicum, summum ac verum remedium: sinuntque te solum facere tuum officium, ut inter hæc gaudia fundas lacrimas, oriundas ex inflammato amore, qui flagrat in tuo pectore, & offeras illas tuo Patri æterno cum intimo sensu malorum nostrorum, ac desiderio illa curandi. Ideo voluisti, ut ex oculis tuis, ceu fontibus emanarent aquæ vivæ de misericordie hoc pectore, quæ sanent omnia vulnera nostra, & bullientibus lacrimis consumant ac dissolvant glaciem amoris terreni, qui nos interimit: ô Thesauri divinorum bonorum, deriva in me quoque has aquas, ut saner ab eis. Adoro te, Amor Divine, adoro te Pietas immensa, adoro te Misericordia infinita, adoro te Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, quòd tam sollicitus sis de meo remedio, tamque festinus ad vulnera mea sananda. Bene Isaias Propheta prædatorem festinum te vocat, quia prius, quàm veniat tempus, quò decrevisti loqui, ut alii parvuli, prædaris his lacrimis bona cælestia, miserationes Dei, gratias spirituales pro peccatoribus, ac superas eos cumulas bonis. O unice Salvator & Medice malorum meorum! ô felicissime sponse hujus animæ! ô amantissime Pater hujus miseri peccatoris! quàm verè dixisti, non posse filios Sponsi flere, dum est Sponsus cum eis: quia flent eo absente, quòd careant ejus felici præsentia: dum enim adest Sponsus ac Pater, curam suscipit levandi necessitates eorum, & solatur eos suâ præsentia, & filii tantum ludo vacant, contenti curâ sui Patris de se. Sic tu, mi bone Jesu, vis, ut in tuo ingressu in mundum nos omnes læti simus; curam nosti tibi relinquentes; ac tu interim solus cum lacrimis procuras remedia dilectis filiis tuis, impetrando eis vera bona, queis carent. Benedictus & laudatus sit hic paternus ac divinus amor, quem geris, ô J E S U.

IV.

IV. Sed longè plus tibi debeo, Deus animæ meæ, quia vitam tuam non solum ordiris, sed totam traducis in lacrimis, in sola demum Cruce finiendis. Transigebas in oratione dies & noctes, lavando sacratissimam faciem, & pectus tuum, imò lacrimis ipsam adeò terram rigando: sentiebas mala mea quasi tua propria, & promerebaris mihi multa bona, quasi in tuum commodum. Quòd si totà vitâ tuâ nihil aliud habuisses molestiæ, satis fuissent hæ lacrimæ, quibus deflesti mala à te non commissa; & suspiria, quibus continuò procurabas nobis remedia, tibi minimè necessaria. O infinite Fons misericordiæ! ò infinite Ignis amoris æterni! quomodo non hîc abeo totus in lacrimas, & in desideria concipiendi flammam tuæ amoris, tibi que serviendi, cum intimo odio malorum meorum? quomodo, mi dulcissime Jesu, non te adjuvo in hoc exercitio, quò tam immensa bona mihi procuras? ò arden-tes & suavissimæ lacrimæ, emollite cor meum in hac hora, ac totâ vitâ meâ, ut juvem vos in diluendis malis meis, ac totus amore vestro accendar. Si tu Sapientia æterna, in me non vidisti aliud, quàm necessitatem totâ vitâ plorandi, ut mihi afferres remedium; quanta est mea cæcitas, quâ sine sensu & agnitione meæ miseriæ, fector voluptates in hac vita? illumina, Divina Lux, tenebras meas, ut me videam, agnoscam & horream. Separa cor meum à lethifero amore terræ, quæ à te me separat: tolle gustum rerum, quæ me fecerunt adeò miserabilem, ut me ipsum non agnoscam, ac te compulerunt totâ vitâ flere pro me.

V. O pietas infinita, tam longanîmîs in me supportando, tam dives in me sublevando, quid me fieret, si non habuisses mecum compassionem in summis miseriis, & mea mala non respexisses cum misericordia? Quare, Deus meus, consideratâ bene vitâ meâ, tantam habeo causam timendi, ac plorandi propter ea, quæ hæcenus deflevi, quantum propter ea, pro quibus non flevi. Quando nam, Deus meus, tantum sensi jacturam tui, quantum sensi quamlibet rei, aut voluptatis terrenæ? Fleo pro amisso patre, fratre, cognato, amico, qui me à meis malis liberare non potest, & quem necessariò tandem, seriùs aut citiùs, oportuit perdere: Te verò, & æterna tua bona, meis peccatis amitto quotidie, ac prome-

reor excludi à cælesti societate, ad quam sum conditus; & hęc neque deploro, nec sentio. Doleo, si mihi molesti sint homines, si non faciant, quod me puto mereri: qualibet res contraria meo gustui & voluntati, me turbat intus ac foris. Magni duco, & graviter sentio quamlibet jacturam honoris & existimationis apud homines: affligor, si quid jure, vel injuriã malè dicatur de me: non fero, si alter pluris æstimetur, quàm ego: consumo vitam, ac tempus tero in recreando & fovendo capitali hoc inimico meo, qui causa mihi est omnis mali, corpus dico grave, corruptibile ac mortale: contristor, si quid mihi desit, quo illi possim blandiri: pro illo, & pro appetitibus meis somno & quiete me privo; & quod pejus est, magnam partem vitæ, ad promerenda bona æterna mihi à te, bone JESU, concessã, consumpsi in cogitationibus, desideriis & operibus, quibus illa amitto: ac sum ita miser, ut ferre non possim, si tollantur mihi occasiones te, & me perdendi, ò unicum bonum animæ meæ! Et sic fleo pro occasionibus meæ damnationis, & somnum perdo pro illis, ac si vera bona fuissent. Video me sine virtutibus, sine victoria tentationum, imò victum ab illis, tepidum, sine fervore, debilem ad bonum, animosum ad malum, sine luce interna, sine igne tui amoris, sine ullo desiderio vivo & efficaci tibi satisfaciendi, sine cura tibi serviendi, sine amore ac desiderio patiendi pro te, sine pace in terra, sine ulla re, ex qua cogitare possim me habere aliquid boni, quod meum sit. Quid dico, DEUS meus? video me longè sejunctum à suavibus tuis amplexibus; video me in regione umbræ mortis sine te, vera vita animæ meæ; & tamen non plango, non affluo lacrimis coram te. Nõne tu, bone JESU, es verus Pater, amicus, frater, sodalis, honor, thesaurus, consolatio & felicitas hujus animæ, præ omni alia re, quæ unquam inveniatur in mundo? quomodo ergo non pudet me dolere pro rebus temporalibus; quòd autem sine te sim, non sentire? O lacrimæ infiniti meriti, juvate me, & impetrate mihi bona, quæ promeremini. Date mihi æstimare, quod æstimandum est & aspernari, quod aspernandum. Cesset tandem miseria mea, Domine, nec permaneam ultra in hac deceptione. Compatere, Domine, vitæ meæ tam brevi ad promerendum cælum, ac tam malè consumptæ in rebus terrenis: saltem ab hac hora

hora imposterum ; virtute lacrimarum tuarum tam ardentium, totus ad tuam voluntatem immuter. Pœnitet me, Domine, præteritorum, desidero te juvare in deflendis meis malis. Vestrum, ô lacrimæ, quæ cælum aperitis, est hoc facere, ut oculi animæ hujus cæcæ pandantur. O lacrimæ plenæ dulcedine amoris ac pietatis, emundate penitens hanc animam, inflammantes mutate illam in ignem amoris Divini, & odium amoris profani. O lacrimæ, quæ penetratis pectus Patris æterni, penetrare intima hujus cordis. O lacrimæ, quæ de cælo derivatis omnia bona in terram, levate cor meum terrenum ad cælestia. O quando veniet hæc hora benedicta, quâ videam in hac terrena & miserabili anima effectus lacrimarum istarum ! Bone JESU, quod ego non scio petere, hoc petant hæc lacrimæ tuæ : audi saltem illas, quando quidem ego non mereor audiri, & da mihi hoc, propter quod effunduntur.

VI. Mi dulcissime JESU, verum est, lacrimas esse aut finem, aut effectum tristitiæ : quia tristitia est sensus amissæ rei charæ, & sic facit plorare pro eo, quod amat, ac desiderat ; & quando id venit, finitur tristitia lacrimis propter bonum præsens, quo carebat. Ideo sancti & servi tui, qui te quærunt cum desiderio, deplorant mala, per quæ te amittunt, & flent, quando te ipsis comunicas, & manifestas in eorum cordibus, propter gustum tanti boni, quo prius carebant, quodque jam habent. Sed tu, bone JESU, quid habes, cur plores, aut quid boni potest advenire tibi de novo, ut fleas ex ejus præsentia ? Tu es ipsum Bonum æternum, tecum habes omnes tuas divitias ; & sicut eis nihil potest deesse, ita nihil etiam potest accedere : quidnam ergo boni, ô vita animæ meæ, tibi deest, ob cujus absentiam fleas ? O infinite Amor non jam particularis, sed communis, opulentissime in propriis bonis, egentissime in alienis. O charitas Divina tam cupida boni aliorum, *Amor Dei* quàm dives proprii, ô ignis famelice, qui nunquam satiaris, nisi *insatiabilis* omnia convertas in te. Bene apparet, Amor animæ meæ, quod nunquam sis contentus, donec igne tuo mutes in te omnes animas, quas ut creâsti propter te, ita multum doles earum perditione, tanquam rei tuæ, pro cujus recuperatione fundis lacrimas. Ignis videtur lætari, quando emicat in vivam flammam ; tristari

G 3

autem,

autem, cum fatiscit in cinerem. Sic tu plangis, pastor Divine, cum, intras in hanc vallem lacrimarum, quæsiturus ovem amissam; gloriaturus cum repertam summis laboribus, reportabis eam ad pascua cælestia. O ignis infinite, si non habes, quod inflammes, quove te dilates, & ideo ploras; Ecce, vita cordis mei, dulcissime JESU, ecce me, perditam ovem, pro qua ploras. Noli plorare pro me, sed potius incende me totum, ut lætari possis, & mihi des flere.

VII. Quin si adeo vorax es, Amor Divine, ut, cum sis bonum infinitum, quæras me nihilominus, & fleas pro me, quid obstat, quo minus in me te faties? nonne tu es ignis, non es tu Divinus, non es omnipotens, non es infinitus? quis ergo te impedit, ne in me constimas, quidquid non placet, mutando me & transformando totum in te, ut placeam tibi, tuque me læteris? Ah mi Deus, ah bonitas infinita! Sint mihi lacrimæ panis die ac nocte donec te sentiam in anima mea. Da mihi flere, quia posteaquam te reperi, iterum perdidisti; flere etiam, ne te amplius perdam. Recrea me præsentia tua, & à facie tua dissipentur inimici tui. Ah Domine, desidero satis petere, satis amare, satis abstergere tuas lacrimas: sed nescio quid me retineat. Tu Domine, qui vides & nôsti me, dum fles pro malis meis, medere: & quia fles præ desiderio boni mei, da mihi, quod deest mihi, mi amor, mi bone JESU, mi Pater, mi sponse, & meum unicam bonum. O quam verè melius est ire ad domum luctus, quam convivii: quia tu, qui nasceris & moreris lacrimans, in cælo absterges omnem lacrimam ab oculis justorum, dum, qui in bonis ducunt dies suos, in puncto ad inferna descendunt. Quantò melius est, ô vita animæ meæ, ire ad præsepium inundans lacrimis tuis, quam ad palatia Regum personantia tibiis? nulla est in hac vita delectatio, quæ non sit mœrore circumdata: nulla verò est è lacrimis tuis, non plena bonis & gaudiis. Justo, qui vitam transigunt in lacrimis, ac semper te videre desiderant, pleni sunt solatio. Fac, me, bone Jesu, unum ex illis. O suavis hora, quâ lacrimis proluitur corpus, anima verò intimis te stringit amplexibus! O Divine Pusio, complectere me, ut simul fleamus, tu pro me, ego pro te. Tu me

me vinctes, ego te possidebo. Tu mecum te consolaberis, & ego me tecum. O quæ delicia? ô quos thesauros das tecum plorantibus? O verè beati, qui lugent. Facebant à me, bone Jesu, terrena solatia; lugeam, fleam in hac vita, ut me confoles tuo complexu in altera.

Æ R V M N A VI.
Asperitas Cæli.

I.

CHRISTUS Dominus noster bellum contra peccata suscepit, non tantum ut ab iis nos liberaret, sed etiam ut relinqueret nobis viva exempla virtutis: unde perspicue cerneremus, & mala, quæ ex illis proveniunt, & modum, quo illa vitemus. Ideo se quoque armavit in vitia, quæ regnant in mundo, & in potiores usitatiorésque occasiones eorum, dando plura & majora exempla contrariarum virtutum, ut sunt humilitas, patientia, fuga voluptatum & eorum, quæ pluris æstimat mundus. Et quoniam amor corporis, & cura id bene habendi est una ex rebus, quæ plurimum occupant homines, ac præbent occasionem multis gravissimis peccatis; ideò Filius Dei in ipsa statim nativitate, ac tota deinceps vita sua sic tractavit suum sacratissimum Corpus, ut quisquis acriter se ipsum castigandi ac macerandi spiritum & robur habet, inveniatur in hoc Domino exempla copiosissima: qui verò tantum animi non habet, saltem in eo deprehendat, quantum timendus & cavendus sit crudelis hic hostis domesticus, ne propter illum bona æterna amittat. Una commoditatum corporis, cui multi majorem vitæ partem impediunt, est apparatus vestium & variarum inventionum ad propulsandas injurias, mutationes & asperitates cæli ac temporis, ut quod profus evitare non possunt, levius sentiant. Huc spectat curiosa inventio ædium, palatiorum, cellarum, aularum, hortorum, nemorum, fontium, piscinarum, vestimentorum, lectorum, conviviorum, musicorum, & plurima alia genera oblectamentorum, ad calorem, refrigerium, & diversionem sensuum ab eo, quod pati non possunt. Et ut ab heste benignè habito, aliud quàm dolus incum, cui subjectum esse oportuit, exspectari non potest; ita tyrannus

*Christus ab
artu suo*

*Durus erga
sanctissi-
mum Cor-
pus.*

nus